

بسم الله الرحمن الرحيم

آتش بس در غزه؛ نقاب بر چهره‌ی واقعیتی که با خون و ویرانی می‌سازند

(ترجمه)

خبر:

یک تحقیق شبکه الجزیره که بر تحلیل تصاویر ماهواره‌ای متکی است، الگوهای تخریب سیستماتیک و منظمی را که رژیم اشغالگر از ۱۰ تا ۳۰ اکتبر سال گذشته در غزه انجام داده بود، افشا کرد.

اداره‌ی "مَسَد" که وابسته به شبکه‌ی الجزیره است برای راستی‌آزمایی خبری، همچنین عملیات انفجار، تخریب سازمان‌دهی شده و بمباران هوایی سنگینی را که توسط نیروهای اشغالگر از زمان آغاز اجرای توافق آتش بس در داخل این منطقه صورت گرفته، رصد و ثبت کرده است. (الجزیره نت)

تبصره:

پس از اعلام «آتش بس فریبنده» بر نوار غزه که با حمایت ترامپ و توافق برخی از سرزمین‌های عربی انجام شد، برای همه آشکار بود که این پیمان تنها به سود کیان یهود بسته شده است.

این حقیقت تلخ، اکنون با استناد به تحلیل‌های تصاویر ماهواره‌ای و گزارش‌های خبری تازه، به طور کامل آشکار شده است: ارتش رژیم یهود هزاران ساختمان را در غزه؛ به ویژه در محله الشجاعیه، شهر خان یونس در مناطقی که تحت کنترلش بود و نیز در رفح و مناطق شرقی آن را که شاهد عملیات وسیع تخریب و خاکبرداری بودند تخریب کرده است.

تخریب گسترده در غزه کار تصادفی نیست. این یک نقشه استراتژیک برای رسیدن به اهداف بزرگتر است. یکی از این اهداف، از بین بردن "خاک حاصلخیزی است که مقاومت در آن ریشه می‌دواند."

یعنی با نابودی زیربناها، مکاتب و خانه‌های مردم، دیگر مقاومت نمی‌تواند به راحتی خود را سامان دهد یا نیرویش را بازیابد. این یک تهدید درازمدت است: آن‌ها با نابودی همه چیز، می‌خواهند واقعیت تازه‌ای بسازند؛ غزه‌ای فرسوده، ورشکسته و غیرقابل سکونت تا مردم غزه به ناچار هر راه حل سیاسی یا امنیتی، حتی آواره شدن را بپذیرند. چون وقتی غزه به یک تپه خاک تبدیل شود، دیگر مردمش به تنهایی نمی‌توانند آن را بسازند. آنگاه کشورهای خارجی با شروط خودشان وارد می‌شوند و قدرت تصمیم‌گیری را به دست می‌گیرند. ویرانی امروز، یعنی تسلط سیاسی فردا!

در واقع، توصیف آتش بس در غزه به عنوان "فریبنده" بی‌سبب نبود. دلیلش این بود که این آتش بس جزئی و ناتمام بود و اهداف به اصطلاح نظامی را در بر نمی‌گرفت. این امر به کیان یهود اجازه می‌داد تا زیر نام بهانه‌های امنیتی، حملات و تخریب‌های خویش را ادامه دهد.

همچنان، این پیمان توسط بزرگترین حامی کیان بدون تضمین‌های بین‌المللی بسته شد که آن را سست و در معرض نقض قرار می‌دهد. این سستی به ویژه با عدم وجود بازخواست بین‌المللی بیشتر می‌شود، چون کیان یهود خود را فراتر از هر گونه بازپرسی و جوابگویی می‌پندارد.

تا چه زمانی ما همچون امتی خوار، تسلیم و تماشاگر باقی خواهیم ماند؟ تماشاگر مردمی مستضعف، فرسوده، آواره و گرسنه؟! فراتر از همه اینها، مردمی که در هر لحظه، جان و مالشان بی حرمت و مباح شمرده می شود؟!

همگی باید صلاح الدین ایوبی زمان خود باشیم. امروز غزه به امت اسلامی یادآوری می کند که صلاح الدین تنها یک قهرمان شجاع نبود، بلکه او سرداری بود از سلسله ای حکومت مدار که دارای یک طرح کلان بود، ارتش منظم داشت و در پشت سرش یک امت متحد ایستاده بود. پس، دعوت به "صلاح الدین بودن" به معنای قهرمان پروری فردی نیست، بلکه به معنای تلاش برای برپایی دولتی است که همه فرزندان امت را به عنوان سربازانی در یک صف و تحت یک پرچم واحد متحد کند. الله سبحانه و تعالی می فرماید:

﴿وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ﴾ [نساء: 75]

ترجمه: و شما را چه شده که در راه الله (سبحانه و تعالی) و [برای نجات] مردان و زنان و کودکان مستضعف، پیکار نمی کنید؟

نویسنده: منال أم عبیدة

مترجم: حسن سلحشور